

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (pierwsza izba w składzie powiększonym)

z dnia (*)

Skarga o stwierdzenie nieważności – Środki przejściowe przyjęte ze względu na przystąpienie nowych państw członkowskich – Rozporządzenie Komisji (WE) nr 60/2004 ustanawiające środki przejściowe w sektorze cukru – Termin do wniesienia skargi – Rozpoczęcie biegu terminu – Przekroczenie terminu – Niedopuszczalność

W sprawie T-258/04

Rzeczpospolita Polska, reprezentowana początkowo przez J. Pietrasa, następnie przez E. Ośniecką-Tamecką, następnie przez T. Nowakowskiego, oraz w końcu przez M. Dowgielewicza, działających w charakterze pełnomocników,

strona skarżąca,

popierana przez:

Republikę Cypryjską, reprezentowaną przez P. Kliridisa, działającego w charakterze pełnomocnika,

interwenient,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez T. van Rijna, L. Visaggię oraz A. Stobiecką-Kuik, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot stwierdzenie nieważności art. 5, art. 6 ust. 1–3, art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Komisji (WE) nr 60/2004 z dnia 14 stycznia 2004 r. ustanawiającego środki przejściowe w sektorze cukru w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii, i Słowacji (Dz.U. L 9, s. 8),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (pierwsza izba w składzie powiększonym),

w składzie: V. Tiili (sprawozdawca), prezes, F. Dehousse, I. Wiszniewska-Białecka, K. Jürimäe i S. Soldevila Fragoso, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Ramy prawne

W przedmiocie traktatu akcesyjnego i aktu przystąpienia

1 Zgodnie z art. 1 Traktatu między Królestwem Belgii, Królestwem Danii, Republiką Federalną Niemiec, Republiką Grecką, Królestwem Hiszpanii, Republiką Francuską, Irlandią, Republiką Włoską, Wielkim Księstwem Luksemburga, Królestwem Niderlandów, Republiką Austrii, Republiką Portugalską, Republiką Finlandii, Królestwem Szwecji, Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (państwami członkowskimi Unii Europejskiej) a Republiką Czeską, Republiką Estońską, Republiką Cypryjską, Republiką Łotewską, Republiką Litewską, Republiką Węgierską, Republiką Malty, Rzeczpospolitą Polską, Republiką Słowenii, Republiką Słowacką dotyczącego przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej do Unii Europejskiej (Dz.U. L 236, s. 17, zwanego dalej „traktatem akcesyjnym”), podpisanego w Atenach w dniu 16 kwietnia 2003 r. i ratyfikowanego przez Rzeczpospolitą Polską w dniu 23 lipca 2003 r.:

„1. [Rzeczpospolita Polska i dziewięć innych państw] stają się niniejszym członkami Unii Europejskiej i stronami traktatów stanowiących podstawę Unii, zmienionych i uzupełnionych.

2. Warunki przyjęcia i wynikające z tego przyjęcia dostosowania w traktatach stanowiących podstawę Unii są przedmiotem aktu dołączonego do [traktatu akcesyjnego]. Postanowienia aktu stanowią integralną część [traktatu akcesyjnego].

3. Postanowienia dotyczące praw i obowiązków państw członkowskich oraz uprawnień i właściwości instytucji unijnych określone w traktatach, o których mowa w ustępie 1, mają zastosowanie do [traktatu akcesyjnego]”.

2 Zgodnie z art. 2 ust. 3 traktatu akcesyjnego:

„Niezależnie od postanowień ustępu 2 instytucje Unii mogą przed przystąpieniem przyjąć środki przewidziane w [art. 41 aktu załączonego do traktatu akcesyjnego]. Środki te wchodzi w życie z dniem wejścia w życie [traktatu akcesyjnego] i tylko pod tym warunkiem”.

3 Artykuł 41 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.U. 2003, L 236, s. 33, zwanego dalej „aktem przystąpienia”) załączonego do traktatu akcesyjnego przewiduje:

„Jeżeli środki przejściowe są niezbędne do ułatwienia przejścia z istniejącego w nowych państwach członkowskich systemu na system wynikający z zastosowania wspólnej polityki rolnej na warunkach wskazanych w [akcie przystąpienia], Komisja przyjmuje takie środki zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 42 ustęp 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001 w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U L 178 [...] s. 1) – lub tam, gdzie jest to stosowne – z procedurą, o której mowa w odpowiednich artykułach innych rozporządzeń w sprawie wspólnej organizacji rynków rolnych lub z odpowiednią procedurą komitetu określoną w mającym zastosowanie ustawodawstwie. Środki przejściowe, o których mowa w niniejszym artykule, mogą być podejmowane przez okres trzech lat następujących po dacie przystąpienia, a ich stosowanie będzie ograniczone do tego okresu. Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim, może przedłużyć ten okres.

Środki przejściowe odnoszące się do wprowadzania w życie instrumentów dotyczących wspólnej polityki rolnej niewymienione w [akcie przystąpienia], które są niezbędne w wyniku przystąpienia, zostaną przyjęte przed dniem przystąpienia przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną na wniosek Komisji lub, w przypadku gdy wpływają na instrumenty początkowo przyjęte przez Komisję, zostaną one przyjęte przez Komisję zgodnie z procedurą wymaganą dla przyjęcia takich instrumentów”.

W przedmiocie zaskarżonego rozporządzenia

4 W dniu 14 stycznia 2004 r. Komisja przyjęła na podstawie art. 2 ust. 3 traktatu akcesyjnego oraz art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia rozporządzenie (WE) nr 60/2004 ustanawiające środki przejściowe w sektorze cukru w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii, i Słowacji (Dz.U. L 9, s. 8, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”).

5 Artykuł 5 zaskarżonego rozporządzenia przewiduje:

„System zawieszający

1. W drodze odstępstwa od rozdziału 5 załącznika IV do aktu przystąpienia oraz art. 20 i 214 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 [...], produkty objęte kodami CN 1701, 1702, 1704, 1904, 1905, 2006, 2007, 2009, 21011292, [21012092], 2105 i 2202 z wyjątkiem wyszczególnionych w art. 4 ust. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1972/2003, podlegają należnościom przywozowym erga omnes, w tym wszelkim dodatkowym należnościom przywozowym stosowanym w dniu wprowadzenia do swobodnego obrotu, pod warunkiem że:

a) przed 1 maja 2004 r. znajdowały się w swobodnym obrocie na terenie Wspólnoty zgodnie ze stanem na 30 kwietnia 2004 r. lub w nowym państwie członkowskim i

b) 1 maja 2004 r.:

i) były czasowo składowane lub

ii) podlegały zabiegom celnym lub procedurom, o których mowa w art. 4 ust. 15 lit. b) i art. 4 ust. 16 lit. b) do g) rozporządzenia [...] nr 2913/92 we Wspólnocie, lub

iii) znajdowały się w transporcie po przejściu formalności wywozowych w ramach rozszerzonej Wspólnoty.

Powyższego akapitu nie stosuje się wobec produktów, z wyjątkiem rafinowanego cukru buraczanego C, syropu izoglukozowego C oraz syropu inulinowego C objętych kodami CN, odpowiednio, 1701 99 10, 1701 99 90, 1702 30 10, 1702 40 10, 1702 60 10, 1702 90 30, 1702 60 80 i 1702 90 80, wyeksportowanych ze Wspólnoty Piętnastu, jeśli importer przedstawi dowód, że nie ubiegał się o refundacje wywozowe tych produktów w kraju wywozu. Na żądanie importera eksporter podejmie działania w celu uzyskania potwierdzenia od właściwego organu na zgłoszeniu wywozowym, że nie ubiegano się o refundację wywozową odnośnie do tych produktów w kraju wywozu.

2. W drodze odstępstwa od rozdziału 5 załącznika IV do aktu przystąpienia oraz art. 20 i 214 rozporządzenia [...] nr 2913/92, produkty objęte kodami CN 1701, 1702, 1704, 1904, 1905, 2006, 2007, 2009, 2101 12 92, [21012092], 2105 i 2202 z wyjątkiem wyszczególnionych w

art. 4 ust. 5 rozporządzenia Komisji [...] nr 1972/2003, pochodzące z krajów trzecich podlegają należnościom przywozowym, w tym wszelkim dodatkowym należnościom przywozowym stosowanym w dniu wprowadzenia do swobodnego obrotu, pod warunkiem że:

a) podlegają uszlachetnieniu czynnemu, o którym mowa w art. 4 ust. 16 lit. d), lub tymczasowemu dopuszczeniu, o którym mowa w art. 4 ust. 16 [lit. f)] rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 w nowym państwie członkowskim w dniu 1 maja 2004 r.;

b) wprowadzono je do swobodnego obrotu w dniu 1 maja 2004 roku lub później”.

6 Artykuł 6 zaskarżonego rozporządzenia stanowi:

„Nadmierne zapasy

1. Komisja ustali najpóźniej do 31 października 2004 r. dla każdego z nowych państw członkowskich, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, ilości cukru jako takiego i zawartego w produktach przetworzonych, izoglukozy i fruktozy przekraczające ilości traktowane jako normalne zapasy w dniu 1 maja 2004 r. i które muszą zostać wyeliminowane z rynku na koszt nowych państw członkowskich.

W celu ustalenia tej nadwyżkowej ilości uwzględnia się w szczególności rozwój wypadków w roku poprzedzającym przystąpienie w stosunku do poprzednich lat odnośnie do:

a) przywożonych i wywożonych ilości cukru jako takiego i zawartego w produktach przetworzonych, izoglukozy i fruktozy;

b) produkcji, spożycia i zapasów cukru i izoglukozy;

c) okoliczności, w których gromadzono zapasy.

2. Nowe państwo członkowskie, którego to dotyczy, zapewnia eliminację z rynku ilości cukru lub izoglukozy, bez interwencji ze strony Wspólnoty, równej nadwyżkowej ilości, o której mowa w ust. 1, najpóźniej do dnia 30 kwietnia 2005 r.:

- a) przy pomocy wywozu bez refundacji ze strony Wspólnoty;
- b) poprzez zużycie w sektorze materiałów palnych;
- c) przez denaturowanie, bez wsparcia, na paszę dla zwierząt, zgodnie z tytułami III i IV rozporządzenia Komisji (EWG) nr 100/72 [...].

3. W celu stosowania przepisów ust. 2 właściwe organy w nowych państwach członkowskich dysponują w dniu 1 maja 2004 r. systemem identyfikacji będących w obrocie lub wyprodukowanych nadwyżkowych ilości cukru jako takiego lub zawartego w produktach przetworzonych, izoglukozy lub fruktozy, na poziomie głównych podmiotów gospodarczych, których to dotyczy. System ten może w szczególności opierać się na śledzeniu przywozu, monitorowaniu fiskalnym, badaniach w oparciu o księgowość prowadzoną przez podmioty gospodarcze i stan zapasów fizycznych oraz korzystać ze środków takich, jak gwarancje na ryzyko. System identyfikacji działa w oparciu o ocenę ryzyka, która przywiązuje należyłą uwagę w szczególności do następujących kryteriów:

- rodzaju działalności podmiotów, których to dotyczy,
- zdolności magazynowej pomieszczeń magazynowych,
- poziomu działalności.

Nowe państwo członkowskie wykorzysta ten system w celu zmuszenia podmiotów, których to dotyczy, do wyeliminowania z rynku na ich koszt ilości cukru lub izoglukozy równoważnej ustalonej w stosunku do tego podmiotu indywidualnej ilości nadwyżkowej. Podmioty, których to dotyczy, przedstawiają dowód satysfakcjonujący nowe państwo członkowskie, że produkty zostały wyeliminowane z rynku najpóźniej do dnia 30 kwietnia 2005 r.

W przypadku gdy taki dowód nie został przedstawiony, nowe państwo członkowskie nakłada opłatę odpowiadającą danej ilości pomnożonej przez najwyższe opłaty przywózowe stosowane do tego produktu w okresie od 1 maja 2004 r. do 30 kwietnia 2005 r., powiększone o 1,21 EUR/100 kg za cukier biały lub równoważnik w substancji suchej.

Kwota, o której mowa w trzecim akapicie, zasila budżet narodowy nowego państwa członkowskiego.[...]”.

7 Artykuł 7 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia stanowi:

„Najpóźniej do dnia 31 lipca 2005 r. nowe państwo członkowskie przedstawi Komisji dowód, że nadwyżkowa ilość, o której mowa w art. 6 ust. 1, została wyeliminowana z rynku zgodnie z art. 6 ust. 2, i wyszczególni, dla każdej z metod, wyeliminowaną ilość”.

8 Zgodnie z art. 8 ust. 2 lit. a) zaskarżonego rozporządzenia nowe państwa członkowskie przedstawiają Komisji najpóźniej do dnia 31 lipca 2004 r. informacje o systemie ustanowionym w celu identyfikacji nadwyżkowych ilości, o których mowa w art. 6 ust. 3 akapit pierwszy.

9 Artykuł 9 zaskarżonego rozporządzenia przewiduje:

„[Zaskarżone rozporządzenie] wchodzi w życie w dniu 1 maja 2004 r. w związku z wejściem w życie traktatu o przystąpieniu Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji.

[Zaskarżone rozporządzenie] wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich”.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

10 Od momentu powzięcia przez Rzeczpospolitą Polską wiadomości o projektowanym rozporządzeniu ustanawiającym środki przejściowe w sektorze cukru w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji do Unii Europejskiej wysyłała ona kolejne pisma do Komisji, postulując w szczególności, aby kryteria ustalania zapasów cukru były analogiczne do kryteriów obowiązujących przy rozszerzeniu Unii Europejskiej w 1995 r. Ponadto postulowała ona, aby środki przejściowe miały charakter wzajemny i nie prowadziły do zmiany warunków przystąpienia.

11 Podobne argumenty przedstawiane były przez delegację polską podczas posiedzeń Komitetu Zarządzającego ds. Cukru w dniach 27 listopada i 11 grudnia 2003 r.

12 Na wniosek Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 18 lutego 2004 r. odbyły się również dwustronne konsultacje z Komisją Europejską w sprawie zaskarżonego rozporządzenia.

13 W dniu 16 kwietnia 2004 r. Rzeczpospolita Polska przyjęła Ustawę o nadmiernych zapasach produktów rolnych i produktów cukrowych (Dz.U. nr 97, poz. 964) dotyczącą wykonania obowiązków wynikających z zaskarżonego rozporządzenia.

14 W dniu 31 maja 2005 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (WE) nr 832/2005 w sprawie określenia nadwyżkowych ilości cukru, izoglukozy i fruktozy dla Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.U. L 138, s. 3).

Przebieg postępowania i żądania stron

15 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 28 czerwca 2004 r. Rzeczpospolita Polska wniosła niniejszą skargę.

16 Uznając, że niniejsza sprawa podnosi tę samą kwestię wykładni co sprawa C-273/04 Polska przeciwko Radzie, którą wniesiono do Trybunału, prezes trzeciej izby Sądu postanowieniem z dnia 11 lipca 2006 r. zawiesił na podstawie art. 54 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz art. 77 lit. a) i art. 78 regulaminu Sądu postępowanie w niniejszej sprawie do czasu wydania wyroku przez Trybunał.

17 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 2 listopada 2005 r. Republika Cypryjska złożyła wniosek o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rzeczypospolitej Polskiej. Postanowieniem prezesa trzeciej izby Sądu z dnia 9 stycznia 2006 r. Republika Cypryjska została dopuszczona jako interwenient.

18 Wyrokiem z dnia 23 października 2007 r. w sprawie C-273/04 Polska przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-8925, Trybunał oddalił rozpatrywaną skargę po rozpoznaniu jej w pierwszej kolejności co do istoty, nie orzekając jednak w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Radę.

19 Wobec tego, że skład izb Sądu został zmieniony i sędzia sprawozdawca został przydzielony do pierwszej izby, izbie tej w konsekwencji przydzielono niniejszą sprawę.

20 Postanowieniem z dnia 8 września 2008 r. Sąd, po rozpoznaniu wniosku Rzeczypospolitej Polskiej o przekazanie sprawy wielkiej izbie jako mającego na celu w

drugiej kolejności przekazanie sprawy izbie złożonej z pięciu sędziów, przekazał sprawę na wniosek pierwszej izby pierwszej izbie w składzie powiększonym na podstawie art. 51 § 1 akapit drugi regulaminu, zgodnie z którym sprawa rozstrzygana jest przez izbę złożoną z co najmniej pięciu sędziów, jeżeli zażąda tego państwo członkowskie będące stroną postępowania.

21 Rzeczpospolita Polska wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 5, art. 6 ust. 1–3, art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 2 lit. a) zaskarżonego rozporządzenia;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

22 Komisja wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi w całości;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

W przedmiocie dopuszczalności

23 Nie podnosząc formalnie zarzutu niedopuszczalności, Komisja stwierdziła w odpowiedzi na skargę, że skarga została wniesiona po terminie i że w konsekwencji jest niedopuszczalna.

24 Zgodnie z art. 113 regulaminu Sąd może w każdym czasie z urzędu badać, czy skarga jest niedopuszczalna ze względu na bezwzględne przeszkody procesowe, albo uznać po wysłuchaniu stron, iż skarga stała się bezprzedmiotowa i że nie ma potrzeby jej rozpatrywania; decyzja jest podejmowana zgodnie z art. 114 § 3 i 4 regulaminu. Zgodnie z art. 114 § 3 pozostała część postępowania odbywa się ustnie, jeżeli Sąd nie zadecyduje inaczej. W niniejszym przypadku Sąd uważa, że akta sprawy są wystarczające do jej rozpoznania i że nie ma potrzeby otwierania procedury ustnej.

Argumenty stron

25 Komisja podkreśla, że zaskarżone rozporządzenie zostało opublikowane w Dzienniku Urzędowym w dniu 15 stycznia 2004 r. we wszystkich językach będących językami urzędowymi w tym czasie i że wersja niezweryfikowana w języku polskim została umieszczona w bazie Eur-Lex w dniu 2 kwietnia 2004 r. Termin wyznaczony na wniesienie skargi upłynął zatem w dniu 8 kwietnia 2004 r. Komisja dodaje, iż polska wersja zaskarżonego rozporządzenia została przedstawiona Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 24 lutego 2004 r. i że polska ustawa wprowadzająca krajowe przepisy wykonawcze w celu wykonania zobowiązań zawartych w tym rozporządzeniu została opublikowana dnia 16 kwietnia 2004 r. w polskim Dzienniku Ustaw.

26 Komisja podkreśla, że akt przystąpienia nie przewiduje żadnego postanowienia, które pozwoliłoby na odstąpienie od terminu ustalonego w art. 230 WE. Uważa ona, że ustalenie innej daty niż data publikacji zaskarżonego rozporządzenia jako rozpoczynającej bieg terminu dla Rzeczypospolitej Polskiej powodowałoby wprowadzenie dla nowych państw członkowskich innego terminu na wniesienie skargi niż termin przewidziany dla starych państw członkowskich.

27 W uzasadnieniu swojego stanowiska Komisja przywołuje wyrok Trybunału z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie C-194/01 Komisja przeciwko Austrii, Rec. s. I-4579. Uważa ona, że w wyroku tym Trybunał uznał, iż nowe państwa członkowskie nie mogą po przystąpieniu wnieść skargi o stwierdzenie nieważności aktu wspólnotowego, jeżeli termin jego zaskarżenia upłynął przed dniem ich przystąpienia do Unii Europejskiej (pkt 41). Powołuje się również na wyrok Trybunału z dnia 16 lutego 1982 r. w sprawach połączonych 39/81, 43/81, 85/81 i 88/81 Halyvourgiki i Helleniki Halyvourgia przeciwko Komisji, Rec. s. 593, pkt 9–15), w którym jej zdaniem Trybunał stwierdził, że akty przyjęte pomiędzy datą podpisania traktatu akcesyjnego a datą jego wejścia w życie obowiązują w pełni w stosunku do nowych państw członkowskich od dnia wejścia w życie tego traktatu.

28 Komisja podnosi, że zaskarżone rozporządzenie nie różni się od reszty *acquis communautaire*, ponieważ jego charakter wiążący zależy od wejścia w życie traktatu akcesyjnego.

29 Komisja zaznacza, że Rzeczpospolita Polska mogłaby zakwestionować zaskarżone rozporządzenie na podstawie art. 241 WE (wyrok Trybunału z dnia 10 lipca 2003 r. w sprawie C-11/00 Komisja przeciwko EBC, Rec. s. I-7147, pkt 76–78). Dodaje, że wbrew twierdzeniom Rzeczypospolitej Polskiej zaskarżone rozporządzenie wymagało przyjęcia odpowiednich środków o charakterze wykonawczym, co też Komisja uczyniła w drodze rozporządzenia nr 832/2005.

30 Rzeczpospolita Polska podnosi po pierwsze, że środki przejściowe podejmowane na podstawie art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia mają na celu ułatwienie przejścia z

systemu istniejącego w nowych państwach członkowskich na system wynikający z zastosowania wspólnej polityki rolnej, a zatem do nich są adresowane w pierwszym rzędzie. Przypomina, że art. 2 ust. 3 traktatu akcesyjnego przewiduje, iż instytucje Unii mogą przed przystąpieniem przyjąć środki przewidziane w art. 41 wspomnianego aktu, które wchodzi w życie z dniem wejścia w życie tego traktatu i tylko pod warunkiem jego wejścia w życie. Ta ostatnia okoliczność odróżnia zaskarżone rozporządzenie od innych przyjętych przed przystąpieniem przez instytucje Wspólnot, tak samo jak fakt, że wyrażenie „państwa członkowskie” zawarte w tym rozporządzeniu obejmuje zarówno stare państwa członkowskie, jak i nowe.

31 W rezultacie, nie kwestionując terminu wyznaczonego w art. 230 WE dla wszystkich aktów przyjętych w okresie poprzedzającym przystąpienie nowego państwa członkowskiego, Rzeczpospolita Polska uważa, że wobec tego, iż zaskarżone rozporządzenie zostało przyjęte na podstawie aktu przystąpienia i adresowane do niej jako do państwa członkowskiego, miała ona prawo wnieść skargę w terminie dwóch miesięcy od jej przystąpienia.

32 Rzeczpospolita Polska wskazuje w tym względzie, że ww. wyroki w sprawie Halyvourgiki i Helleniki Halyvourgia przeciwko Komisji oraz w sprawie Komisja przeciwko Austrii, inaczej niż w niniejszej sprawie, nie dotyczą aktów prawnych przyjętych na podstawie aktu przystąpienia.

33 Po drugie, Rzeczpospolita Polska uważa, że wobec tego, iż zaskarżone rozporządzenie jest adresowane do państw członkowskich Unii Europejskiej, które były nimi w dniu 1 maja 2004 r., jego publikacja powinna być dokonana w 20 językach urzędowych Unii Europejskiej zgodnie z pkt 22 ust. 1 załącznika II do aktu przystąpienia. Proces publikacji zaskarżonego rozporządzenia nie został więc zakończony w dniu 15 stycznia 2004 r., lecz w dniu 1 maja 2004 r., to jest dniu, w którym lub ze skutkiem od którego rozporządzenie to zostało opublikowane w 20 językach urzędowych.

34 Zdaniem Rzeczypospolitej Polskiej jej stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie, które wskazuje, że wobec tego, iż różne wersje językowe ustawodawstwa wspólnotowego są jednakowo autentyczne, ich interpretacja musi uwzględniać porównanie różnych wersji językowych (wyrok Trybunału z dnia 6 października 1982 r. w sprawie 283/81 Cilfit i in., Rec. s. 3415, pkt 18). Tak więc skoro zaskarżone rozporządzenie nie zostało opublikowane w języku polskim w dniu 15 stycznia 2004 r., nie było możliwości właściwej jego interpretacji.

35 Po trzecie, Rzeczpospolita Polska podnosi, że akty przyjęte na podstawie aktu przystąpienia były adresowane do wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej które były nimi w dniu 1 maja 2004 r., a nie tylko do państw członkowskich, które przystąpiły w tym dniu, wobec czego termin do wniesienia skargi zaczyna bieg od tego dnia dla wszystkich

państw członkowskich, co podważa argumenty Komisji dotyczące różnych dat upływu terminów do wniesienia skargi.

36 Po czwarte, Rzeczpospolita Polska twierdzi, że stanowisko Komisji prowadzi do nierównego traktowania państw członkowskich, pozbawiając nowe państwa członkowskie skutecznej ochrony sądowej, pomimo iż to właśnie te państwa dotknięte są skutkami zaskarżonego rozporządzenia. Tymczasem powinny one mieć możliwość zaskarżenia wspomnianego rozporządzenia jako państwo członkowskie, gdyż jest ono adresowane do nich w tym charakterze.

37 Rzeczpospolita Polska uważa, że nie mogła zaskarżyć wspomnianego rozporządzenia przed przystąpieniem jako podmiot nieuprzywilejowany na podstawie art. 230 akapit czwarty WE, ponieważ z jednej strony zaskarżone rozporządzenie stanowi akt powszechnie obowiązujący i nie jest decyzją indywidualną w rozumieniu tego postanowienia, a z drugiej strony nie dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie w rozumieniu orzecznictwa Trybunału dotyczącego skarg wnoszonych przez jednostki terytorialne (wyroki Trybunału: z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie C-452/98 *Nederlandse Antillen przeciwko Radzie*, Rec. s. I-8973; z dnia 10 kwietnia 2003 r. w sprawie C-142/00 P *Komisja przeciwko Nederlandse Antillen*, Rec. s. I-3483, pkt 69). Rzeczpospolita Polska podnosi, że jedynie akty prawne uniemożliwiające wspomnianym jednostkom terytorialnym wykonywanie ich funkcji w sposób, w jaki uznają to za stosowne, mogą być uznane za akty dotyczące ich indywidualnie (wyrok Sądu z dnia 15 czerwca 1999 r. w sprawie T-288/97 *Regione autonoma Friuli - Venezia Giulia przeciwko Komisji*, Rec. s. II-1871). Zaskarżone rozporządzenie nie ograniczyło natomiast jej praw w tym zakresie.

38 Rzeczpospolita Polska podkreśla również, że art. 241 WE nie stanowi środka odwoławczego, który byłby odpowiedni wobec zaskarżonego rozporządzenia, ponieważ nie ustanawia niezależnego prawa do wniesienia skargi i może być powoływany jedynie incydentalnie w ramach postępowania wszczętego na innej podstawie prawnej (wyroki Trybunału: z dnia 14 grudnia 1962 r. w sprawach połączonych 31/62 i 33/62 *Wöhrmann i Lütticke przeciwko Komisji*, Rec. s. 965; z dnia 16 lipca 1981 r. w sprawie 33/80 *Albini przeciwko Radzie i Komisji*, Rec. s. 2141, pkt 17). Poza tym sporne przepisy zaskarżonego rozporządzenia są na tyle precyzyjne, że nie stanowią podstawy do wydania bardziej szczegółowych przepisów wykonawczych, wobec czego nie można powoływać się na brak możliwości ich stosowania na podstawie art. 241 WE. Ponadto państwo członkowskie po upływie terminu określonego w art. 230 WE nie może kwestionować ważności aktu wspólnotowego w celu obrony w postępowaniu o stwierdzenie naruszenia, ze względu na brak implementacji takiego aktu, jego zobowiązań (ww. wyrok w sprawie *Komisja przeciwko Austrii*, pkt 41).

39 Rzeczpospolita Polska uważa w konsekwencji, że stanowisko Komisji prowadzi do pozbawienia jej prawa do zaskarżenia wspomnianego rozporządzenia, co jest sprzeczne z

zasadą lojalności wspólnotowej i podstawowymi zasadami prawa międzynarodowego uznanymi przez Wspólnotę.

Ocena Sądu

40 Zgodnie z art. 230 akapit piąty WE skargi „wnosi się w terminie dwóch miesięcy [...] od daty publikacji aktu lub jego notyfikowania skarżącemu lub, w razie ich braku, od powzięcia przez niego wiadomości o tym akcie”. Z samego brzmienia tego postanowienia wynika, że kryterium powzięcia wiadomości o akcie jako rozpoczęcia biegu terminu na wniesienie skargi ma charakter posiłkowy wobec kryterium publikacji czy notyfikacji aktu (wyrok Trybunału z dnia 10 marca 1998 r. w sprawie C-122/95 Niemcy przeciwko Radzie, Rec. s. I-973, pkt 35).

41 Należy stwierdzić również, że ścisłe stosowanie uregulowań wspólnotowych dotyczących terminów procesowych odpowiada wymogowi pewności prawa i konieczności zapobieżenia wszelkiej dyskryminacji lub arbitralnemu traktowaniu w ramach wymiaru sprawiedliwości (postanowienie Trybunału z dnia 5 lutego 1992 r. w sprawie C-59/91 Francja przeciwko Komisji, Rec. s. I-525, pkt 8; wyrok Trybunału z dnia 15 czerwca 1994 r. w sprawie C-137/92 P Komisja przeciwko BASF i in., Rec. s. I-2555, pkt 40; postanowienia Trybunału: z dnia 7 maja 1998 r. w sprawie C-239/97 Irlandia przeciwko Komisji, Rec. s. I-2655, pkt 7; z dnia 17 maja 2002 r. w sprawie C-406/01 Niemcy przeciwko Parlamentowi i Radzie, Rec. s. I-4561, pkt 20). Ponadto ścisłe przestrzeganie terminów procesowych odpowiada wymogom prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości i ekonomii postępowania (wyrok Trybunału z dnia 14 września 1999 r. w sprawie C-310/97 P Komisja przeciwko AssiDomän Kraft Products i in., Rec. s. I-5363, pkt 61). W końcu wniesienie skargi po terminie stanowi bezwzględną przesłankę procesową, którą należy rozpatrzyć z urzędu (wyrok Trybunału z dnia 5 czerwca 1980 r. w sprawie 108/79 Belfiore przeciwko Komisji, Rec. s. 1769, pkt 3).

42 W niniejszym przypadku zaskarżone rozporządzenie zostało opublikowane w Dzienniku Urzędowym w dniu 15 stycznia 2004 r. Od tego dnia należy zatem liczyć dzień upływu terminu do wniesienia skargi.

43 Zgodnie z art. 101 § 1 lit. a) regulaminu, „jeżeli początkiem terminu oznaczonego w dniach, tygodniach, miesiącach lub latach jest pewne zdarzenie lub czynność, przy obliczaniu terminu nie uwzględnia się dnia, w którym zdarzenie to nastąpiło lub czynność została podjęta”. Ponadto zgodnie z art. 102 § 1 regulaminu, jeżeli termin do zaskarżenia aktu wydanego przez instytucję biegnie od dnia opublikowania tego aktu, liczony jest on w sposób określony w art. 101 § 1 lit. a), począwszy od upływu czternastego dnia następującego po dniu opublikowania tego aktu w Dzienniku Urzędowym. Wynika z tego, że w niniejszym

przypadku dwumiesięczny termin do wniesienia skargi należy liczyć od dnia 29 stycznia 2004 r. o północy.

44 Poza tym art. 101 § 1 lit. b) regulaminu stanowi, że termin oznaczony w miesiącach upływa tego dnia w ostatnim miesiącu, który cyfrą odpowiada temu dniowi, w którym stanowiące początek jego terminu zdarzenie nastąpiło lub czynność została podjęta. Niniejszy termin do wniesienia skargi upłynął więc w dniu 29 marca 2004 r. o północy.

45 Niemniej biorąc pod uwagę dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość, o który należy przedłużyć terminy procesowe na podstawie art. 102 § 2 regulaminu, całkowity termin wyznaczony dla zaskarżenia rozporządzenia upłynął 8 kwietnia 2004 r. o północy.

46 Rzeczpospolita Polska wniosła skargę na rozporządzenie w dniu 28 czerwca 2004 r. Wynika z tego, że niniejsza skarga została wniesiona po terminie.

47 Żaden z argumentów Rzeczypospolitej Polskiej nie może podważyć tego wniosku.

48 Co się tyczy w pierwszej kolejności argumentu wysuniętego przez Rzeczpospolitą Polską dotyczącego niepełnej publikacji zaskarżonego rozporządzenia ze względu na to, że nie zostało ono opublikowane w 20 językach urzędowych Unii Europejskiej, należy stwierdzić, że art. 4 rozporządzenia Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1958, 17, s. 385) ze zmianami przewiduje w wersji obowiązującej w dniu 15 stycznia 2004 r., że „[r]ozporządzenia i inne dokumenty powszechnie obowiązujące sporządza się w jedenastu językach urzędowych”.

49 Wobec tego, że art. 1 traktatu akcesyjnego stanowi, iż postanowienia aktu przystąpienia stanowią integralną część tego traktatu, wchodzi one w życie w tym samym dniu co traktat. Zmiany wprowadzone do systemu językowego przewidziane w pkt 22 ust. 1 załącznika II do aktu przystąpienia, które dodają języki nowych państw członkowskich do języków roboczych instytucji, weszły zatem w życie dopiero w dniu 1 maja 2004 r.

50 Wynika z tego, że Komisja nie była zobowiązana do opublikowania zaskarżonego rozporządzenia w języku polskim w dniu 15 stycznia 2004 r. i że można było je interpretować na podstawie wersji językowych opublikowanych w tym dniu.

51 Co się tyczy w drugiej kolejności argumentu dotyczącego wejścia w życie zaskarżonego rozporządzenia z dniem wejścia w życie traktatu akcesyjnego i tylko pod tym

warunkiem, to jest w dniu 1 maja 2004 r., nie należy mylić obowiązywania aktu, które jest związane z wypełnieniem wszystkich wymaganych formalności publikacyjnych i powoduje wszczęcie biegu terminu do wniesienia skargi, z wejściem w życie tego aktu, które może nastąpić później (zob. podobnie opinia rzecznika generalnego M. Poiaresa Madura w ww. sprawie Polska przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-8929, I-8962, pkt 23).

52 Artykuł 230 akapit piąty WE nie przewiduje jako początku biegu terminu do wniesienia skargi daty wejścia w życie danego aktu. Nawet jeżeli zaskarżone rozporządzenie odróżniałoby się – jak utrzymuje Rzeczpospolita Polska – od reszty *acquis communautaire*, jeżeli chodzi o chwilę jego wejścia w życie i krąg jego adresatów, nie wstrzymywałoby to jednak rozpoczęcia biegu terminu do wniesienia skargi od chwili publikacji zaskarżonego rozporządzenia.

53 Co się tyczy w trzeciej kolejności argumentu Rzeczypospolitej Polskiej, iż zaskarżone rozporządzenie było adresowane do wszystkich państw członkowskich, w tym Rzeczypospolitej Polskiej, wobec czego powinna ona mieć możliwość jego zaskarżenia w tym charakterze, również on podlega oddaleniu.

54 Po pierwsze, akt przystąpienia przewiduje wyraźnie możliwość przyjęcia przez instytucje europejskie określonych środków w okresie między podpisaniem aktu przystąpienia a datą przystąpienia nowych państw członkowskich do Unii Europejskiej, nie przewidując jednak odstępstw czasowych od systemu kontroli legalności aktów wspólnotowych.

55 Po drugie, należy przypomnieć, że uregulowania wspólnotowe dotyczące terminów procesowych należy stosować w sposób ścisły (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 15 stycznia 1987 r. w sprawie 152/85 Misset przeciwko Radzie, Rec. s. 223, pkt 11) i że można od tego odstąpić wyłącznie w okolicznościach całkowicie wyjątkowych, w przypadku okoliczności nieprzewidywalnych lub siły wyższej (postanowienie Trybunału z dnia 19 lutego 2004 r. w sprawie C-369/03 P Forum des migrants przeciwko Komisji, Rec. s. I-1981, pkt 16). Tymczasem Rzeczpospolita Polska nie wyjaśnia, w jakim zakresie niniejsze okoliczności są względem niej całkowicie wyjątkowe i wymagają odstępstwa od zasady ścisłego stosowania terminów procesowych z naruszeniem zasady pewności prawa.

56 Po trzecie, jeżeli argument Rzeczypospolitej Polskiej należałoby rozumieć w ten sposób, że uważała ona, iż zobowiązana była odczekać do czasu uzyskania statusu państwa członkowskiego, aby móc wnieść skargę, należy podkreślić, że termin do wniesienia skargi przewidziany w art. 230 WE ma charakter powszechnie obowiązujący. Nie wymaga on w odniesieniu do Rzeczypospolitej Polskiej statusu państwa członkowskiego. Ten termin do wniesienia skargi miał w każdym razie zastosowanie wobec niej jako osoby prawnej.

57 Co się tyczy w ostatniej kolejności argumentu dotyczącego prawa do skutecznej ochrony sądowej, należy zaznaczyć najpierw, że prawa do skutecznej ochrony sądowej w żaden sposób nie narusza ścisłe stosowanie uregulowań wspólnotowych dotyczących terminów procesowych, które odpowiada w szczególności wymogowi pewności prawa (ww. postanowienie w sprawie Niemcy przeciwko Parlamentowi i Radzie, pkt 20).

58 Ponadto, chociaż przesłanki wniesienia skargi do sądu wspólnotowego należy interpretować w świetle zasady skutecznej ochrony sądowej, interpretacja ta nie może jednak prowadzić do pominięcia jednej z przesłanek wyraźnie przewidzianych w traktacie bez przekroczenia granic kompetencji przyznanych w nim sądom wspólnotowym (wyrok Trybunału z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. s. I-6677, pkt 44; zob. również analogicznie postanowienie Trybunału z dnia 28 marca 2003 r. w sprawie C-75/02 P Diputación Foral de Álava i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-2903, pkt 34).

59 W końcu, mimo że sądy wspólnotowe w drodze wykładni art. 230 akapity drugi i czwarty WE uznały legitymację procesową do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności aktów, o których mowa w art. 230 akapit pierwszy WE, jednostek pozbawionych jakiegokolwiek środka zaskarżenia skutecznego wobec tych aktów (zob. podobnie wyroki Trybunału: z dnia 23 kwietnia 1986 r. w sprawie 294/83 Les Verts, Rec. s. 1339, pkt 23; z dnia 7 lipca 1992 r. w sprawie C-295/90 Parlament przeciwko Radzie, Rec. s. I-4193; z dnia 16 lipca 1992 r. w sprawie C-65/90 Parlament przeciwko Radzie, Rec. s. I-4593), fakt, iż termin do wniesienia skargi zaczyna bieg od publikacji zaskarżonego rozporządzenia, nie stanowił jednak przeszkody dla Rzeczypospolitej Polskiej, by zwrócić się do Sądu o kontrolę legalności wspomnianego rozporządzenia. Mogła ona wbrew temu, co utrzymuje, wnieść skargę na ten akt na podstawie art. 230 akapit czwarty WE.

60 Jeżeli bowiem państwa trzecie, w tym nowe państwa członkowskie przed ich przystąpieniem do Unii Europejskiej, nie mogą żądać legitymacji procesowej przyznanej w systemie wspólnotowym państwom członkowskim, mają one zdolność sądową, którą przepis ten przyznaje osobom prawnym (zob. podobnie ww. opinia rzecznika generalnego M. Poiaresa Madura w ww. sprawie Polska przeciwko Radzie, pkt 40).

61 Taką wykładnię potwierdza orzecznictwo dotyczące zdolności sądowej jednostek podziału administracyjnego państwa, zgodnie z którym celem art. 230 akapit czwarty WE jest przyznanie odpowiedniej ochrony sądowej wszystkim osobom fizycznym i prawnym, których akty instytucji wspólnotowych dotyczą bezpośrednio i indywidualnie. Legitymacja procesowa powinna być zatem przyznana w zależności od tego jedyne go celu, a skarga o stwierdzenie nieważności dopuszczalna dla wszystkich, którzy spełniają przewidziane przesłanki obiektywne, to jest posiadają wymaganą osobowość prawną, a zaskarżony akt dotyczy ich indywidualnie i bezpośrednio. Takie rozwiązanie należy przyjąć również, kiedy skarżący jest jednostką publiczną spełniającą te kryteria (ww. wyrok w sprawie Regione autonoma

Friuli - Venezia Giulia przeciwko Komisji, pkt 41; zob. ww. opinia rzecznika generalnego M. Poiarsa Madura w sprawie Polska przeciwko Radzie, pkt 41), co miało zastosowanie względem nowych państw członkowskich przed ich przystąpieniem do Unii Europejskiej.

62 W niniejszym przypadku zaskarżone rozporządzenie jest wprawdzie aktem o charakterze generalnym a nie decyzją w rozumieniu art. 249 WE, niemniej charakter generalny danego aktu nie wyklucza, że może on dotyczyć określonych osób fizycznych lub prawnych bezpośrednio i indywidualnie (wyrok Trybunału z dnia 18 maja 1994 r. w sprawie C-309/89 Codorniu przeciwko Radzie, Rec. s. I-1853, pkt 19; ww. wyrok w sprawie Nederlandse Antillen przeciwko Radzie, pkt 55).

63 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem akt o charakterze generalnym taki jak rozporządzenie może dotyczyć osób fizycznych lub prawnych wprawdzie tylko wtedy, gdy dotyczy ich z powodu pewnych cech im właściwych lub sytuacji faktycznej wyodrębniającej je z kręgu wszystkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje je w sposób podobny jak adresata decyzji w rozumieniu art. 249 WE (wyrok Trybunału z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie C-451/98 Antillean Rice Mills przeciwko Radzie, Rec. s. I-8949, pkt 49; ww. wyroki: w sprawie Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, pkt 36; w sprawie Komisja przeciwko Nederlandse Antillen, pkt 65).

64 Należy tu podkreślić, że akt wspólnotowy dotyczy jednostki podziału administracyjnego państwa bezpośrednio i indywidualnie, jeżeli uniemożliwia on jej bezpośrednio wykonywanie jej własnych kompetencji w sposób, w jaki uznaje za stosowny (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 30 kwietnia 1998 r. w sprawie T-214/95 Vlaams Gewest przeciwko Komisji, Rec. s. II-717, pkt 29; ww. wyrok w sprawie Regione autonoma Friuli - Venezia Giulia przeciwko Komisji, pkt 31).

65 Stwierdzenie to należy zastosować również wobec nowych państw członkowskich przed ich przystąpieniem do Unii Europejskiej w odniesieniu do aktów wspólnotowych przyjętych po podpisaniu przez nie traktatu akcesyjnego.

66 Należy stwierdzić, że przepisy zaskarżonego rozporządzenia nakładają różne obowiązki na Rzeczpospolitą Polską, oddziałując w ten sposób bezpośrednio na wykonywanie jej własnych kompetencji.

67 Rzeczpospolita Polska jest bowiem w szczególności zobowiązana zgodnie z art. 6 ust. 3 zaskarżonego rozporządzenia dysponować w dniu 1 maja 2004 r. systemem identyfikacji będących w obrocie lub wyprodukowanych nadwyzkowych ilości cukru jako takiego lub zawartego w produktach przetworzonych, izoglukozy lub fruktozy, na poziomie głównych

podmiotów gospodarczych, których to dotyczy. Rzeczpospolita Polska zobowiązana jest ponadto stosować ten system, aby zmusić pod groźbą kary podmioty, których to dotyczy, do wyeliminowania z rynku na ich koszt równoważnej ilości cukru lub izoglukozy odpowiadającej ich indywidualnej ilości nadwyżkowej. Artykuł 7 ust. 1 i art. 8 ust. 2 zaskarżonego rozporządzenia nakładają również na Rzeczpospolitą Polską obowiązek przekazywania Komisji różnych informacji o ustanowionym systemie i dowodu, że nadwyżkowa ilość, o której mowa w art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia, została wyeliminowana z rynku.

68 W końcu art. 5 zaskarżonego rozporządzenia zobowiązuje Rzeczpospolitą Polską do obciążenia opłatą po stawce erga omnes przywozu określonych produktów, które zostały wprowadzone do swobodnego obrotu na jej terytorium przed dniem 1 maja 2004 r. i które w dniu 1 maja 2004 r. były czasowo składowane lub podlegały zabiegom celnym lub procedurom, o których mowa w art. 4 ust. 15 lit. b) i art. 4 ust. 16 lit. b)–g) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy [k]odeks [c]elny (Dz.U. 1996, L 97, s. 38), w rozszerzonej Wspólnocie lub znajdowały się w transporcie w ramach rozszerzonej Wspólnoty po przejściu formalności wywozowych.

69 W konsekwencji należy stwierdzić, że zanim Rzeczpospolita Polska uzyskała status państwa członkowskiego, zaskarżone rozporządzenie dotyczyło jej bezpośrednio i indywidualnie i było możliwe wniesienie skargi o stwierdzenie jego nieważności na podstawie art. 230 akapit czwarty WE.

70 Z powyższego wynika, że ścisłe stosowanie terminów procesowych od dnia publikacji zaskarżonego rozporządzenia w niniejszym przypadku nie uniemożliwiło Rzeczypospolitej Polskiej w niniejszym przypadku dochodzenia jej praw i korzystania ze skutecznej ochrony sądowej.

71 Wobec powyższego należy stwierdzić, że skarga została wniesiona po terminie i że w konsekwencji należy ją odrzucić jako niedopuszczalną.

W przedmiocie kosztów

72 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Rzeczpospolita Polska sprawę przegrała, należy obciążyć ją kosztami postępowania zgodnie z żądaniami Komisji.

73 Zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu państwa członkowskie, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. Republika Cypryjska pokrywa więc własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba w składzie powiększonym)

postanawia, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.**
- 2) **Rzeczpospolita Polska pokrywa koszty własne i koszty Komisji.**
- 3) **Republika Cypryjska pokrywa własne koszty.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu .

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

V. Tiili

* Język postępowania: polski.